

טיב הקהילה

ב"ד

פר' דברים

ט' אב תשפ"ב

המנים לפי אופק ירושלים

זמני הרלקת הגרות ומרצ"ש

הדרה"ג 6:57

מוצש"ק 8:11

ר"ת 8:49

סוף זמן קריאת שמע ותפילה

סוק"ש א' 8:30 | סו"ת א' 9:55

סוק"ש ב' 9:19 | סו"ת ב' 10:27

המנים לפי שעון קיץ

גילוי מס:

633

שבת חזון

יו"ל ע"י קהילת שבתי בבית ד'

בנשיאות מורנו ורבנו הרה"צ

רבי גמליאל הכהן רבינוביץ שליט"א

טיב הפרשה

חנוך לנער על פי דרכו

דבר זה אי אפשר לאמרו, שהרי אותו חכם שאמר (משלי כב, ו) 'חנוך לנער על פי דרכו' הוא זה שאמר (משלי יג, כד) 'חושך שבטו שונא בנו', אולם גם כשמוטל על האב לייסר את בנו, צריך הדבר להיעשות מתוך ישוב הדעת, עליו לחשוב מחשבות כיצד להענישו באופן שהעונש לא יהיה כבד מנשוא, ומאיך יעשה העונש רושם עליו ויטה את הליכותיו על הדרך הישר והרצוי.

וכפי שאומרים בשם מרן ה'חזון איש' זי"ע, שהגדיר את ענין החינוך לציפור המררפת על קינה כדי לחמם את ביצותיה, כי אי אפשר לה להכביד את כל כובד משקלה על הביצים, כי אז תשרבם ולא יהיה ביכולתה לגדל מהם אפרוחים, ומאיך אי אפשר לה לרחף עליהם מבלי להכביד עליהם במקצת, כי אז לא יתחממו כלל, ושוב לא תהיה ביכולתה להגשים את רצונה בגידול האפרוחים, ובהכרח שנתן בה הקב"ה חכמה לדעת מהי המידה המכוונת אשר עליה להכביד כשהיא יושבת על קינה, כדי שתוכל להוציא את רצונה אל הפועל. כעין זה הוא תפקידו של כל אב ומחנך, עליו להיות 'חכם' לדעת בעצמו מהי המידה הנכונה של 'שמאל דוחה' הנצרכת לחינוכו של ה'בן' או ה'חניך', ולכן צריכים להיות זהיר מלתת עונש שאין ביכולתו של הנער לסובלו, כי אם יהיה העונש כבד מנשוא יהיה החניך דומה לביצה שבורה, כי יהיה זה הגורם שיפנים מבט שלילי על כל ענין החינוך, וגם אם בעל כרחו יקבל מרות ממוריו וממחנכיו, יהיה זה עד בואו לפרק שבו יסירו את כבלי החינוך מעליו, ואז ילך בשרירות לבו כ"ו. אולם מאיך יש צורך שהעונש יכביד עליו במקצת באופן שיכריח אותו לכוון את צעדיו במסילה העולה בית אל.

אם אנו יבחרו לחנך את בנינו ואת תלמידינו על זה הדרך, תהיה בכך גם פתחון פה לישראל שגם הקב"ה ילך עמהם במידת הרחמים, שהרי גם אנו נכשלים בהרבה בעבירות והיה מן הראוי שהקב"ה יתנהג עמנו במידת הדין, אולם כשגם אנו סובלים את בנינו גם כשהם מסרבים להוראתנו, יסבול גם הקב"ה אותנו. וכעין מה שידוע על הרה"ק בעל ה'באר מים חיים' זי"ע, שהיה לו בן אחד שסר מן הדרך הישרה ל"ע [לבסוף חזר בתשובה שלימה], וגם אחר שנודע לאביו הקדוש את מעלליו הרעים לא סר מלחבבו, וגם גילה זאת כלפי חוץ, והיתה זו תמיהה בעיני כל רואיו, איך שמסוגל היה לכך להראות לו אותות חיבה גדולים.

פעם אחת שמעו איך הרה"ק משתפך בתפילתו לפני קונו באמרו: רחם נא על בניך אהוביך, ואם יש עליהם קטרוג על שאינם זהירים מלעבור על רצונך, אין זו סיבה להסיר אהבתך מהם. כי ראה נא איך שגם אני הדל מחבב את בני על אף שהוא ממרה את רצוני ומכעיס את רוחי, אם כן גם עליך להתנהג כמוני מקל וחומר, ועליך לכבש את כעסך מעל בניך, ולעורר רחמך ואהבתך כלפיהם...

ובמדרש אשר ראית אשר נשאך ה' אלקיך כאשר ישא איש את בנו בכל הדרך אשר הלכתם עד באכם עד המקום הזה: (א, לא)

ופירש"י: כאשר ישא איש את בנו - כמו שפירשתי אצל (שמות י, י) ויסע מלאך האלהים ההולך לפני מחנה ישראל וגו'. משל למהלך בדרך ובנו לפניו באו לסטים לשבותו וכו': רש"י כאן מציין למה שפירש בפרשת בשלח, שם הביא את המשל בשלימותו, וז"ל: 'משל למהלך בדרך ובנו מהלך לפניו, באו לסטים לשבותו - נטלו מלפניו ונתנו לאחריו, בא זאב מאחוריו - נתנו לפניו, באו לסטים לפניו וזאבים לאחוריו - נתנו על זרועו ונלחם בהם, כך (הושע יא, א) 'ואנכי ואנכי תרגלתי לאפרים קחם על זרועותי'. עכ"ל. וכך הוא פירוש הכתוב שרש"י מסיים בו: כשהוצאתי את ישראל ממצרים, הולכת אותם בנחת, כדרך שמרגלים את התינוק ללכת, ובמקום הצורך אף לקחתים על זרועותי.

וראה במדרש (דברים רבה, כי תבא, פירוש ו) שמתוך כך אנו מכירים במידת טובו וענוותנותו של הקב"ה, כי כל זה היה על אף שהכעיסו ישראל לפניו, והא לך לשוננו: 'אמר רבי יהודה בוא וראה ענוותנותו של הקב"ה, בנוהג שבעולם אדם יש לו בן והוא טוענו, אם מצער אותו - מיד הוא משליכו, כביכול הקב"ה אינו כן, אלא היו ישראל במדבר מ' שנה והיו מכעיסין אותו והוא טועני עכ"ל.

אם כך הוא מידתו של הקב"ה, מוטל גם עלינו להידבק במידותיו, ולהיות מוכן לסבול עול הקושי שיש בענין חינוך בנינו, וגם אם מתחילה קשה לצאצאינו ולחניכינו למלא אחר דרישותינו, מוטל עלינו להתנהג עמהם ברחמים, ולא להתרעם עליהם ולהענישם קשות. כי עלינו להבין את המתחולל בפנימיות הנפשות הרכות, הרי יודעים אנו כי יצר לב האדם רע מנעוריו, ומאוד קשה להם לכפות את יצרם ולבטל דעתם לדעת ההורים והמחנכים, ועלינו להרגילם הט הט לכוף את יצרם, ולכן גם אם בתחילה הם מסרבים להוראת ההורים והמחנכים אסור לנו להוכיחם על כך בדרך קשה. ובתחילה עלינו לשדלם בדברים שוב ושוב וכהוראתו של החכם מכל אדם (משלי כב, ו) 'חנוך לנער על פי דרכו גם כי יזיק לא יסור ממנו' וראה שם פירושו של המלבי"ם (בפירוש המילות) ש'חניוך' הוא מלשון 'הרגל', וכוונת הכתוב הוא שעלינו להרגיל את הנפשות לדרכי התורה 'מעט מעט', כלומר, צריך לחנך את הנער לפי דרכו - כפי מה שאנו משערים שביכולתו לקבל, ומאחר שאנו יודעים שקשה לו להנער לעכל גם עצם העובדא שמכריחים אותו להתנהג בניגוד לרצונותיו, לכן עלינו להתנהג עימו בסבלנות, ולהרגילו לכך מעט מעט.

ואין בכוונתי לומר שימנע האדם כלל וכלל מלייסר את בנו,

טיב המערכת

אם אשכח ירושלים תשכח ימיני

ראש הכולל הר"ר שמחה רזנפלד זצ"ל היה נוהג בימי בין המצרים לספר סיפור על בחור ששהה בבית הרפואה במחלקת טיפול נמרץ עם אביו שהיה חולה מאוד ונטשה למות יום אחד קודא לו הפרופסור הראשי לחדרו ומודיע לו כי זמנו של אביו קצר מאוד, חרדה לפתח את הבן והוא שאל את הפרופסור: כמה זמן נותר? הרופא התפתל מעט וענה: 'כנראה אלו שעותי האחרונות עלי אדמות צר לך, הבן יצא בריצה סוחר הרופא ירד במהירות במדרגות בית החולים עצר מונית והורה לנהג להסיעו במהירות אל... הספר, להסתפר... לאחר מכן המשיך במהירות לביתו להתרחץ ולהחליף בגדים וכשסיים חזר לבית החולים ושאל: נו, מה קורה?..

חז"ל מספרים על יהודי אחד אחרי החורבן שברך ברכת המזון, וכשהגיע לברכת זבנה ירושלים הוא נזכר בביהמ"ק שנחרב ומרוב צער דקר את עצמו, חו אחת הסיבות שמרד להסיר את הסכין מהשולחן לפני ברכת המזון, כמ"כ גורו קצת דיגי אבלות בשלושת השבועות שבין המצרים ובמיחוד בימים אלו הקרובים לחשעה באב כדי לעזור לנו להרגיש את צער החורבן.

דוד המלך אומר בתהלים 'אם אשכח ירושלים תשכח ימיני', חו צריכה להיות הרגשתנו, כשם שאיננו יכולים לשכוח את יד ימינו כן לא נוכל לרגע אחד לשכוח את ירושלים ובסליחות אנו אומרים 'אהבת ציון אל תשכח לנצח, במילים אלו אנתנו מבקשים מהש"ת שלא ישכח את אהבתו לציון, אבל האמת היא שגם בעת שאנו אומרים מילים אלו, איננו סתוכונים למה שאנתנו אומרים דומים אנתנו לאותו אדם שעמד בתפילת שמונה עשרה ושכח היכן הוא נמצא... ולפתע הרגיש סכה חזקה בחזה, הוא הסתובב ימינה ושמאלה לראות מיהו הסכה אותו, עד שהבין שהוא הכה על לבו בסלה לנו... ולכן הבה ונתעורר לשום על ליבנו את צער השכינה, ואם נתכוון לפירוש המילות כשנאמר 'אם אשכח ירושלים, הקב"ה יקשיב גם כשנאמר 'אהבת ציון אל תשכח, והיך שזכרה בקרוב לבנין ביהמ"ק ולגאולה השלימה.

(לפי טיב תמונה)

ניתן לשמוע את שיחותיו של מורנו ורבנו שליט"א • במספר מיוחד וישיב

באידיש: 073-2951321 • בלשון הקודש: 073-2951320

עדכוני קבלת קהל 0534-100024

טיב הודעות

י"ד תמונה הרוחנית: ר' יעקב רבינוביץ | עורך: ש. גולדשטיין

הצפיה לישועה

החיוב לצפות לישועת וגאולת ישראל

בעמדתו ב"מי המצרים" שבהם עלינו להרבות בצער חורבן בית מקדשנו ותפארתנו, ראיתי לנכון לעורר על החיוב המוטל עלינו לצפות לישועת ה', ולבקש על כך מעומק לבבו. וכפי שרואים אנו בחז"ל (שבת לא) שדבר זה הוא חיוב גמור, וזהו אחד מהדברים שהאדם יצטרך לתת על כך דין וחשבון, כי האמורא הקדוש רבא מונה שם את החיובים העיקריים שעליהם דנים את האדם בבית דין של מעלה, ואחד מהדברים שהוא מפרט שם הוא: 'צפית לישועה'?

גם ברמב"ם (פרק יא מהלכות מלכים הלכה א) אנו רואים ש'צפית' זו היא מעיקרי האמונה, והיא לך לשונו: 'המלך המשיח עתיד לעמוד ולהחזיר מלכות בית דוד לישונו, ולממשלה הראשונה, ובונה המקדש ומקבץ נדחי ישראל, וחוזרין כל המשפטים בימיו כשהיו מקודם, מקריבין קרבנות ועושין שמיטין ויובלות ככל מצוותה האמורה בתורה, וכל מי שאינו מאמין בו או מי שאינו מוחה לביאתו (ר"ל שמתאיש מנאו ר"ט), לא בשאר נביאים הוא כופר, אלא בתורה ובמשה רבינו, שהרי התורה הועדה עליו שנא' ישב ה' אלקיך את שבותך ורחמך ושב וקבצך וגו', אם יהיה נדחך בקצה השמים וגו' וכו', ועיי"ש עוד.

ואכן כך נפסק בשו"ע (א"ח א.א.א.) 'ראוי לכל ירא שמים שיהא מיצר ודואג על חורבן בית המקדש'.

ה'צפיה' באמצעות ה'תפילה'

צפייה זו אנו מבטאים בשעה שאנו עוסקים בהדברים העומדים במקום העבודה, כי אז ראוי לגלות שאין אנו מסתפקים רק בדברים המכוונים לעבודת בית המקדש, אלא חפצים אנו בקיומה בפועל.

אחד מאלו הדברים היא התפילה, כמו שאמרו חז"ל (ברכות טו), 'תפילות כנגד תמידין תקנום', ולכן תקנו אנשי כנסת הגדולה שלושה ברכות בתוך הי"ח ברכות שבתפילה שבהם אנו מבטאים את צפיינו לישועתנו, האחת היא ברכת 'ולירושלים עירך' שבו אנו מתחננים שישוב הקב"ה להשרות שכירתו בעיר קדשנו ותפארתנו, ושוב לא יעזבונו ח"ו. יתיבך לאחריה, אנו אומרים ברכת 'את צמח' בו אנו מבקשים על ביאת מלך המשיח, ועל הישועה שיביא השי"ת על ידו, וראה את דבריו של השערי תשובה' על ברכה זו (אורח חיים סימן קיח) וז"ל: 'ובאמרו לישועתך קונו יכוין למה ששואלים אותו צפית לישועה, ולכן תכוין שאתה מן המקיים לישועתו'. ושוב אנו מבקשים בברכת 'רצה' שיתרצה בוראינו בעבודת ישראל ושוב נזכה לראות בעינינו את השראת שכירתו בציון.

בנוסף מזכירים ענין גאולתנו עוד כמה וכמה פעמים בתפילה, בברכת 'אבות' אנו מרצים אותו על גאולתנו, באמירת השבח 'ומביא גואל לבני בניהם'. ובברכת 'ארחבה רבה' אנו מבקשים 'ושבור עול הגוים מעל צוארינו ותוליכנו במהרה קוממיות לארצינו'. ובגמר התפילה אנו אומרים תפילת 'ועל כן נקוה' שבה אנו מבקשים על גילוי אלקות. ובש"ק מבקשים באמירת 'קדושה' ממקומן מלכינו תופיע' וכו' שהיא גם כן בקשה על גילוי אלקות וביטול ההסתר. כל אלו הבקשות מוטל עלינו לאומרם מעומק הלב, כדי לצאת ידי חובת החיוב לצפות לישועה'.

הצפייה באמצעות ה'אכילה'

גם ה'אכילה' מכפרת עליו במקום הקרבנות, כמו שאמרו חז"ל (מנחות יג.) 'ר' יוחנן ור' אלעזר דאמרי תרוייהו: בזמן שבינת המקדש קיים - מזבח מכפר על אדם, ועכשיו שאין ביהמ"ק קיים - שולחנו של אדם מכפר עליו'. ולכן מעוררים צפייה זו גם אחר האכילה, וכפי שהביא המשנה ברורה (סימן א.א.א. סימן א) שבימי חול יקדים ל'ברכת המזון' מזמור 'על נהרות בבל' שתוכנו מבטא את החסרון ואת הצער כתוצאה מחורבן בית מקדשנו, ובשבת יקדים מזמור 'שבו ה' את שיבת ציון' המבטא את השמחה שתהיה מנת חלקינו כשישוב השי"ת את שבותינו כבתחילה.

גם תקנו לנו 'ברכת הארץ' ב'ברכת המזון', ובה אנו מעוררים רחמי השי"ת על בנין ביהמ"ק, ועל חזרת המלכות לישראל. וצריכים לכוון בברכה זו מאוד, וכפי שרואים בשו"ע (א"ח קפ.ה.) שנוהגים לכסות את הסכין בימי החול קודם 'ברכת המזון', וראה ב'משנה ברורה' שם (סימן א.א.), שכתב שני טעמים לכך, ואחד מהם הוא בשם רבינו שמחה, לפי שפעם אחד הגיע אחד לברכת 'בונה ירושלים' ונתעורר בו צער החורבן ותקע סכין בבטנו וע"כ נהגו לסלקו בשעת ברכה. הרי לנו מכאן שעלינו לכוון מאוד בברכה זו, ולכן חוששים אנו לסכנה...

ובעמדתו בימי שבר בת עמינו שעיר הקודש ירושלים איבדה כלי חמדתה בהילקח מאיתנו רבינו הגדול גאב"ד ירושלים זצוק"ל, אשר האיר בתורתו ובקדושתו על כל קצוות תבל, נזכיר מה שרגיל היה על לשונו לספר אודות השתוקקותו של אביו הרה"צ רבי שלמה לבנין ירושלים, ופעם בליל התקדש חג הפסח בבואו לברכת 'רחם נא' התעלף מרוב התרגשות. [ייתכן שבשכר זה זכה שבו הנאבד יציע זכה לזוהם את כבודה של ירושלים זה י"ט שנה.]

כל תפילה על הגאולה עושה רושם

לדאבונינו מרוב טרדותינו אין אנו נותנים דעתנו לחיוב זה, ועל אף שמתפללים אנו ג' תפילות מידי יום, וכמו כן מברכים אנו מידי יום 'ברכת המזון' אין אנו מכוונים כל כך בברכות אלו, וזהו כתוצאה שהאדם אינו מכיר ערכו הרב, ונדמה לו שתפילותיו לא יעשו פרי חלילה. ולכן מהנכון להעתיק את דברי ה'מסילת ישרים' (פרק טו) וז"ל: 'ואם יאמר אדם, מי אני ומה אני ספון, שאתפלל על הגלות ועל ירושלים, המפני תפילתי יכונסו הגליות ותצמח הישועה, תשובתו בצדו, כאותה ששינינו (סנהדרין לו.) לפיכך נברא אדם יחידי, כדי שכל אחד יאמר בשבילי נברא העולם, וכבר נחת רוח הוא לפניו יתברך, שיהיו בניו מבקשים ומתפללים על זאת, ואף שלא תעשה בקשתם, מפני שלא הגיע הזמן או מאיזה טעם שיהיה, הנה הם עשו את שלהם והקב"ה שמח בזה' ע"ל.

הרי לנו מדבריו שתי תשובות, האחת, שאין לו להאדם לעשות חשבונות כעין אלו, כי יתכן שבתפילה אחת יכריע לבסוף את כל העולם לכף זכות. שנית, שעליו לדעת, שכל תפילה עושה רושם בשמים, וגם אם עדיין ישנם עיכובים ועלמים המעכבים את הישועה, מכל מקום שתיבטלו הסיבות המעכבים יחישו אלו התפילות את הישועה, ונמצא שבתפילות אלו הוא מזכה את העולם כולו לכף זכות. השי"ת יעזורנו שנזכה להיות מהמצפים לישועתו, ובמהרה נזכה שצום החמישי יתהפך לבית ישראל לששון ולשמחה ולמועדים טובים, ביאת גואלנו אמן.

תשעה באב שחל במוצאי שבת

א. כשחל ת"ב באחד בשבת, אוכל בשר ושותה יין בסעודה המפסקת ומעלה על שלחנו אפילו כסעודת שלמה בעת מלכותו, ואסור למנוע ממנו, ואע"פ שאין חיוב לאכול בשר בשבת, מ"מ כשנמנע משום אבילות עבירה היא (תקנין ס"י מ"ב סק"ג).

ב. ומ"מ בסעודה שלישית שהיא סעודת המפסקת ישב בדאבון נפש שלא ינהג בשמחה, ולכן לא ישב בסעודת חברים, ויש חולקים ע"ז ודעתם דמי שרגיל בכל שבת לסעוד סעודה זו עם חבריו ומיודעיו ומונע בשבת זו הו"ל כאבילות פרהסיא. ומ"מ לכו"ע מותר לאכול עם ב"ב, ויכול לברך בזימון, כיון שהוא שבת (מ"ב סג).

ג. זמירות שבת יש לשיר כרגיל בכל הסעודות ואף בסעודה שלישית (מבית לו). צריך להפסיק את הסעודה מבעוד יום, דהיינו קודם שקיעת החמה, ונכון להודיע זה להמון העם שלא יטעו לחשוב שהוא כשאר שבת (סי' ומ"ב סק"ד).

ד. לא יאמר בשבת שהוא אוכל כדי שיהיה לו כח לצום למחר. מי שרוצה לקחת כדורים קודם הצום להקלת הצום, יערבבם במאכל או במשקה ומותר לקחתם בשבת, ומ"מ אם אפשר לערב מערב שבת עדיף ט"פ (מבית לו).

ה. אין אומרים פרקי אבות בשבת זו (תקנין ס"ג), ויש מי שכתב לפקפק בזה וכו' דהלומד בשבת אחר חצות לא הפסיד שכרו (מ"ב סג). ומ"מ אין ללמוד בפרהסיא וביד רמה מאחר שהרמ"א כתב דאין ללמוד אלא דברים המתורים (ד"ה ת"ג).

ו. יש לפשוט בגדי השבת ולחלוץ המנעלים חצי שעה לאחר שקיעת החמה, ואז ילבשו בגדי חול, ואף הנוהגים לחומרא כשיטת ר"ת יש להם לנהוג כן, אך מ"מ יש להם להוציא חפצי המוקצה בערב שבת מבגדי החול, כיון שלשיטתם עדיין הוא שבת לחומרא (הליש פ"טו סי' ט).

ז. והדרך הנכון הוא לקבוע תפילת ערבית לשעה מאוחרת יותר מכל מוצאי שבת, והצבור יאורו בביתם עד שעת 'ציאת השבת, ואז יאמרו ברוך המבדיל וכו', ויפשוטו בגדי השבת ונעלי העור, וילבשו בגדי חול וינעלו נעלי תשעה באב ויבואו לבית הכנסת (ד"ה ת"ג).

ח. קודם שחולץ המנעלים אומר ברוך המבדיל בין קודש לחול בלא שם ומלכות (סי' מ"ב סק"ז).

ט. מותר לישוב על כסא גם בבין השמשות עד שחשיכה (ד"ה ת"ב, והביא מסורה שחמה על הנוהגים לישוב על הברך בין השמשות של מוצאי שבת).

י. אומרים אתה חוננתנו בתפילת ערבית כמו בשאר מוצ"ש (תקנין ס"ג), ואם טעה ולא אמר אתה חוננתנו א"צ לחזור ולהתפלל, כיון שמבדיל על הכוס במוצאי תשעה באב (ד"ה ת"ג, מ"ב תקנין ס"ג).

יא. מלאכה קודם שהבדיל אומר ברוך המבדיל בין קודש לחול בלא שם ומלכות (ד"ה ת"ג, מ"ב תקנין ס"ג).

יב. ואם צריך לעשות מלאכה קודם שהבדיל אומר ברוך המבדיל בין קודש לחול בלא שם ומלכות (ד"ה ת"ג, מ"ב תקנין ס"ג).

יג. הנשים שאינן יודעות להתפלל ולא

הבדילו במוצאי שבת בתפילה, צריך להזהיין שלא יעשו שום מלאכה עד שיאמרו ברוך המבדיל בין קודש לחול (מ"ב סג).

יד. אסור להכין שום דבר משבת לחול, לכן אין להכין הקניות והנעליים של ת"ב עד לאחר צאת הכוכבים, [אם לא שמעין בהקניות בשבת (ד"ה ת"ב, מבית לו)].

טו. אסור להפוך את הספסלים בביהמ"כ, או להוריד את הפרוכת והמפות קודם צאת השבת (ד"ה ת"ג).

טז. אשה שמתורת לה לאכול בתשעה באב תעשה לכתחילה הבדלה בעצמה ותשתה את הכוס (שבהל"ח סי' ע"ז אות ד).

יז. בת"ב יעשו הבדלה על מיץ ענבים או אם יש שחר שהוא חמר מדינה יבדילו עליו, ובמקום שא"א בה"ל יבדילו על היין (מבית לו).

יח. אם צריך רק טעימת מים א"צ להבדיל, ומותר לשתות בלא הבדלה (שבהל"ח סי' קכ"ט).

יט. מי שמתענה יכול להבדיל עבור חולה שצריך לאכול ואינו יכול להבדיל בעצמו, וגם הוא יוצא ידי חובתו בהבדלה זו, ואח"כ יתן הכוס לקטן לשתותו, ואם אין שם קטן יתנהו לחולה עצמו שישתה מהכוס (ד"ה ת"ג, שבהל"ח סג).

כ. קטן שהגיע לחינוך, המנהג שאוכל מבדיל לעשות הבדלה בעצמו, ובמוצאי ת"ב ישמע ההבדלה (שבהל"ח סי' ע"ז אות ה, תוך לעשר, הליכות אבן ישראל).

כא. לא ישטוף את הכלים של שבת עד לאחר חצות, כיון שהוא מלאכה שיש בה שיהיו קצת זה אסור עד חצות אפילו הוא מעשה הדייט כדי שלא להסיח דעת מן האבילות, אבל מותר לקפל הטלית דהוי מלאכה שאין בה שיהיו (מבית לו).

כב. ומותר לפנות את הכלים מן השולחן שאכלו עליו בשבת מיד במוצאי שבת (הליכות א"י).

כג. כל מה שאסור בתשעה באב אסור אף בביה"ש עד לאחר צאת הכוכבים (מ"ב סי' תקנ"ג, תקנ"ד, וסי' תקנ"ד סק"א).

כד. בתשעה באב לעת ערב הציתו אש בהיכל ונשרף עד שקיעת החמה ביום עשירי, ומפני כך מנהג כשר שלא לאכול בשר ושלא לשתות יין בליל עשירי ויום עשירי, ויש מחמירין עד חצות היום ולא יותר (ש"ע סי' תקנ"ח ס"א).

כה. וכ"ש שאסור בכלי שיר עד לאחר חצות של יום עשירי (מ"ב סק"ג).

כז. וה"ה שאין לרוחץ במרחץ ולספר ולכבס עד חצות, וכן כל הדברים האסורים בתשעה הימים אסור גם ביום עשירי עד חצות (מ"ב סק"ג).

כח. וי"א דרחיצה בצונן שלא במרחץ יש להקל אפילו אם רוחץ בסבון להעביר הזוהמא (תשו"ן ת"ב סי' ר"ט).

כז. לבישת בגדים מכובסים בעשירי באב נראה דמותר, ובפרט אם בגדיו מלוכלכים דודאי מותר ללוש מכובסים (הליכות אבן ישראל).

סיפורי השגחה פרטית שנשלחו לפערכת ע"י הקוראים

"להקפיד לא להקפיד"

כמה דמעות אנשים שופכים להיושע בכל מיני ישועות המתמהמהות מלבוא ולא חולמים כי הישועה שלהם הכי קרובה אליהם. הזדעזעתי לראות עד כמה קפידה של אב יכול להזיק לביתו.

ביתי הנושאה התארחת אצלי באחת השבתות ובליל שבת עת ברכתי את הילדים באה אלי בתי הנושאה ועם דמעות בעיניה בקשה: "אבא!!! בבקשה תברך אותי מעומק הלב שאזכה להפקד בבנים!!! פתחתי את פי לברך אך הברכה מאנה לצאת!

זה תקופה ארוכה שבייתי לא זוכה להפקד בזרע של קיימא, והנה אני לא מצליח לברך אותה. דמעות הציפו את עיני כאשר ראיתי שאני לא מסוגל לברך את ביתי.

הסיבה שלא הייתי מסוגל לברכה הייתה טמונה בכך שבזמן השידוך התעקשו הצד של החתן לסכום כסף שהיה מעל ומעבר ליכולת שלי עד שבקושי רב עמדתי בדיבורי והבאתי את מה שהתחייבתי לתת, אמנם לא ביתי דרשה את הכסף אבל סוף כל סוף בזכותם שקעתי בחובות גדולים, אחרי שכל ימי חיי לא העזתי לבזבז או להלוות עבור משפחתי והנה חיי קשים בזכות בור החובות.

נשארתי עומד עם עיניים עצומות כשהדמעות זולגות מעיני מכיוון שלא האמנתי על עצמי שאני נחשב אוהב את הבריות והנה אני לא מסוגל לברך את ביתי. זאת אומרת שאני כאוב ופגוע ואפילו לא מודע לכך...

בסוף התגברתי על עצמי וניקיתי את הלב וברכתי את ביתי. אחרי שברכתי אותה אמרתי לה שהיא עוד תראה שבקרב ממש היא תזכה לזרע של קיימא.

אכן קיבל ה' תפילתי וזכתה ביתי לחבוק בן שהפך אותי לסבא!!!

אני כותב את זה ומפרסם לציבור שישומו לב לכך שלפעמים הילדים שלכם סובלים וזה בגלל ההקפדה שלנו עליהם. על ההורים החפצים בטובת ילדיהם לחשוב ולהיזכר בכל מיני פגיעות שנפגענו או הקפדנו ולומר מחול מחול מכל הלב!!!

אם הסיפור יועיל ולו לאדם אחד דינו. סיפורתי לחבר את הסיפור והוא אמר לי: אין לך מושג כמה שזה נכון!!! אמא שלי אמרה לי יום אחד שאני בטלן מכיוון שהמשפחה גדלה ויש לי 2 מחסנים שבשבת קיר מצטרפים לדירה ונהיה דירה מרווחת. אמרתי לאמא שאם תמחל לי על הצער שהיה לה ברכישת המחסנים אז הקיר ייפול לבד. אמא מחלה לי מכל הלב ולמחרת הקיר נפל מעצמו!!! זה לא צחוק! באמת כך היה. אשתי הזמינה בעל מלאכה, ללא ידיעתי וללא ידיעתה מהשיחה והקפידה של אימי, והבית הורחב... בעל המעשה ה:ר.

הפעונים לזכות את הרבים בסיפור של השגחה פרטית פוזנן לשלוח אל ר' שפחה ספואלס
בפקס: 15326517922
או ל: o.y.wines@gmail.com

תיקון שנאת חנם

גרסין בפרק קמא דיומא (פ): "מקדש שני, שדו עסקין בתורה ובמצוות ומלילות חסדים, מפני מה דרב - מפני שהיה בו שנאת חנם, ללמדך ששקולה כנגד שלש עבירות".

התבגר וכבר נחשב בין האלטערע [חוקים...]
שבישיבה, ושידוך אין!
אחותו הנעימה של הבחור דן, שהגיעה אף היא מזה עידן לפרקה, המתינה כמה שנים בתור, ואף שבשביילה כן הגיעו כמה וכמה הצעות טובות, לא רצו ההורים 'לעקוף' את האה הגדול, ולשדכנים שינסו לשדך את הבת אמרו להמתין בסבלנות עד שיימצא

תחילה זיווגו של הבן. לאחר שחלפו עוד כמה שנים והאחות החלה גם היא 'להזדקן', החלו הוריה לחשוש שמא משום כך עלולים הם להפסיד את ההצעות הטובות שמגיעות בשביילה, וכי כמה צריכה היא להמתין ולחכות? והחליטו לשאול בדעת תורה.

ערב אחד עלו ובאו כל המשפחה יחדיו אל ביתו של אחד מגדולי הרבנים הצדיקים שבירושלים והציגו את שאלתם, האם על האחות לישוב עד שילבינו שערות ראשה, ולהמתין עד שיינשא האח המבוגר? שאל הצדיק, האם ישנה כרעג הצעה על השולחן עבור הבת, ונענה בחיוב. אם כך, פסק הרב, עליכם לגשת אל השידוך של הבת, ואין לדחות הצעה טובה של שידוך המתגלגלת לפתחנו, כענין שמצינו בסוגיא דפ"ג דמדוע קטן (פ) שאפילו בחולו של מועד התייר לארס את האשה מחמת חששא "שמא יקדמו אחר".

אך כאן התערב האח הבוגר, והחל לבכות על נפשו, שאינו רוצה שאחותו 'תעקוף' אותו, ומדוע עליו להמתין כל כך הרבה? פנה אפוא הרב אל הבחור הבוגר ואמר לו, מבין אני בהחלט לצערך וכאבך הקשה, אין זה דבר קל כלל ועיקר, להשתתף בשמחה של אחות צעירה בתור אח מעוכב. - אולם דע לך, שכפי הנראה נדרש ממך במצבך איהו מעשה מצוה גדול יותר מן הרגיל, צריך 'לשבור' כאן את המחיצה המעכבת! ומי יודע אם לא דווקא כאן נפתחה עבורך הזדמנות טובה להיושע, כאשר אתה מצידך תוותר לאחותך הצעירה, תסכים לה ותשמח בשמחתה על אף הקושי שבדבר, ואולי דווקא מתוך כך תצמח ישועתך.

הבחור בכה והיטס רבות, ניכר היה שקשה לו מאוד בזה, כאשר בכך 'ייחתם' בתואר הבחור המעוכב והזקן, שאינו מוצא את זיווגו.

בכיותיו ודמעותיו נגיע מאוד לליבו של הצדיק, שהשתתף בצערו וכאבו הקשה, אבל מאידך היה לא ניתן לדחות משום כך את האחות. לפיכך דיבר על ליבו של הבחור דברי עידוד וזיווג, והוסיף לברכו בברכה טובה וחזקה, באומרו אליו: באם תתגרר ותוותר לה לאחותך, הרני מבטיחך נאמנה שתמצא גם אתה את זיווג הנכון, ועוד לפני החתונה של אחותך תתארס גם אתה, בעזר השם יתברך!

לשמע ההבטחה הבורה יוצאת מפי קדשו של הצדיק, נענה הבחור תיכף ונתן את הסכמתו בויתורו הנאמן לאחותו. - ואכן כעבור שבוע נשברה הצלחת, והאחות התארסה למזל טוב.

והנה להפתעת המשפחה כולה, יומיים לפני חתונת האחות בא האח הבוגר בברית האירוסין עם בת גילו בשעה טובה ומוצלחת! להבטחתו המפורשת של הרב הצדיק, ששערה אחת מברכת קדשו לא נפלה ארצה. כשהגיע הבחור החתן אל ביתו של הרב עם הבשורה הטובה, וכשכולו קורן מאושר ומשמחה הודה לצדיק על ההבטחה שהתקיימה במלואה. פתח הרב לפניו גמרא ראש השנה בפרק הראשון, והציע לפניו סוגיא ערוכה לפניו בדף י"א (שלה ע"ה), ו"ל הגמרא:

"אמר רבא, כל המעביד על מידותיו מעבירין לו על כל פשעיו, שנאמר (מיתב ז, יז) 'נושא עון ועובר על פשע', למי נושא עון, למי שעובר על פשע. רב הונא בריה דרב יהושע חלש [הלך], על רב פפא לישילוי ביה [בנס רב פפא לשואל לשלוש], חזייה דחליש ליה עלמא [וראיהו שהיה עומד למות]. אמר להו צביתו ליה זודתא [אמר לבני ביתו הכינו לו את החרביין]. לסוף איתפח [נתפח], הוה מיכסיף רב פפא למיחזייה [היה רב פפא מתבייש לאותו]. אמרו ליה [לביתו בריה דרב יהושע] מאי חזית [מה ראית בשעת חלויך]. אמר להו, אין הכי הוה [אכן כך היה, שנתקשה עלי מיתו], ואמר להו הקדוש ברוך הוא [לכתי דין של מעלה], והואיל ולא מוקים במיליה לא תקומו בהדיה [הואיל ואינו עומד על מידותיו, ומותרת חזיר עפעמו, לא תהיה להם מידותיו]. שנאמר 'נושא עון ועובר על פשע', למי נושא עון לעובר פשע' ע"כ.

למדנו אפוא מסוגיא מפורשת לפנינו, סיים הרב, שכאשר מוותרים יכולים לקרוע בכך גזר דין מפורש מהשמים! - ועל שכיצא בזה שינוי בפרקי אבות (ב, ד) 'בטל רצונן מפני רצונן, כדי שיביטל רצונן אחרים מפני רצונן'. ומרגלא בפומיהו דכ"ק אממ"ר הגר"צ זצוק"ל, שמדויק בלשון הגמרא: "מעבירין לו על כל פשעיו", שאפילו ה'פשעים' שהם הזדונות שנועשו 'להכעיס' רח"ל גם כן נמחלים למי שמעביר על מידותיו. - ולפיכך העצה הטובה ביותר להינצל מכל גזירות, ומגזירות עיכוב השידוכין רח"ל, היא במה שיעביר על מידותיו בתוככי הבית פנימה, לוותר ולדבר בנות, כנודע שכשאין צועקים למטה אין צועקים גם מלמעלה... ובזכות היותו והעברה על מידותיו נזכה לישועה, אמן.

כעורב ימי של מרן הגאון הצדיק רבי איסר זלמן | הפוך בעמוד הבא <

סדר העולם הוא כאשר אדם חולה ל"ע ובה לדרוש ברופא כדת מה לעשות, הרי נכעד ראשון ידוש הרופא להבין את נסיבות גורמי המחלה, ויחקור את החולה לדעת מה אכל ומה שתה, ומה היה סדרו לאחרונה. רק לאחר שכל התמונה תתברר לפניו יוכל הרופא לתת דיאגנוזה ברורה, ולכונן אל נכון מאין גובעת המחלה ומה מהותה, וממילא הוא מתאים עבורו את תרופתו הראויה. כלל זה אמור ביסוד כל תיקון ותרופה, שאי אפשר לתקן ולרפא את המחלה עד שיוודע מה מהותה ומאין היא גובעת.

חורבן בית מקדשינו ותפארתו הייתה ועודנה עבורנו מחלה קשה עד מאוד, וכל איש ישראל המשתוקק להתרפא ממנה חפץ וצריך לדעת את אשר עליו לעשות לרפואתה. אם כן הדין נותן שנחקור היטב לדעת את סיבת גורמי מחלה זו, כדי שנדע איזו תרופה להתאים עבורה.

ובזאת הורו לנו רבותינו ז"ל בדברים מפורשים, שבעוון 'שנאת חנם' נחרב בית מקדשנו. ומכיון שכן נמצא שהתרופה הנכונה והמתאימה לצורך בנין בית המקדש היא 'אהבת ישראל', שאותה מבקש השי"ת מאתנו, וכאשר נתקן זאת נקרב את הגאולה.

תחילת תיקון 'אהבת ישראל' היא בתוככי ביתו של אדם פנימה, ולדאבוננו רבים נכשלים בזה, שמבחינו יכול להיות איש טוב וישר, נעים הליכות ותחמד לבריות. אבל בהיכנסו לביתו פנימה משתנה לאיש אחר, ושם מתגלה פנימיות מידותיו של אדם, אם יכול לוותר ולהבליג, לקבל את בני ביתו בסבר פנים יפות, ולהנהיג את ביתו במנוחה והשקט בשמחה ובסבלנות. חוה עיקר 'תיקון שנאת חנם', שמכוחה יתוקן יסוד העוון הגורם לחורבן הבית, ונזכה מהרה לראות בבנין בית קדשנו ותפארתנו, ותחזייה ועינינו בנחתם ציון וירושלים במהרה בימינו, אמן.

[פל פי טיב התחומה]

• § • § •

באחד מאולמי השמחות בעיצומה של שמחה משפחתית אירע מקרה מצער, היו שם שני גיסים שהיתה ביניהם מריבה קשה, ובעקבות פגישתם בשמחה התעוררה לה שוב אותה מחלוקת ישנה נושנת, ניצוץ אש המחלוקת ניצת ועד מהרה הבערה ללהב יצאה, ובסופה של אותה מלחמה זעירה סטר גיס אחד בחוקה על לחוי של גיסו, אשר למרבה הפלא הבלגי ושתק ולא השיב למחורפו דבר.

אבי מורי זצוק"ל שהחמק גם הוא אל אותה שמחה, ניגש לאחר מכן אל הגיס הנרדף, כופף את ראשו בפניו וביקש ממנו ברכה! באומרו לפניו שיש בכוחו של המעביד על מידותיו להעניק ברכה טובה!

• § • § •

לתפילה 'מנחה של שבת' באחד המניינים שבבית המדרש 'סטמאר' דפה עיה"ק ת"ו, ניגש לעמוד בעל תפילה אחד שקולו נמוך, ובהיותו משמש כ'שליח ציבור' ניסה להגביה את קולו כפי יכולתו, אבל עדיין לא נשמעה תפילתו היטב בכל רחבי בית המדרש.

לאחר התפילה ניגש אליו אחד המתפללים, והחל לגעור בו ולצעוק עליו על שהתפלל בשקט, הוא צעק בקול רם מתוך כעס ודווגה רטן וטען על האיש שכל ברכותיו נעשו ברכה לבטלה, ושהוא עשה עוול גדול לציבור שלא שמע כראוי את תפילתו, וכך האריך לשפוק עליו קיתון של שופכים בפני קהל ועדה. האיש הבעל תפילה נעלב ונפגע מאוד מגערת הללו, הוא הרי רק התנדב לגשת לעמוד בלית ברירה, כראותו שאין אף אחד מסכים לשמש כש"ץ, וקיים בעצמו 'במקום שאין איש השתדל להיות איש' [באבת ב, ה], והנה עתה 'חוסף' הוא על הראש מנה אחת אפיים על התנדבותו.

אולם הוא התגבר על עצמו להעביר על מידותיו ולהיות מן הנעלבים ואינם עולבין, ושתק למחורף ולא נענו כלום, רק חשק את שפתיו וספג וקיבל את כל ביזיונותיו בדומיה. ובלבבו פנימה התפלל וביקש מלפני השי"ת שזכות הבלגה זו תעמוד לו, בהיות שהוא 'סופר סת"ם' ומהו תקופה ארוכה שיש לו בביתו כשמונים מחזות כשרות ומחורות, שמשום מה 'נתקע' עימם כמה וכמה שנים ואינו מצליח למוכרם. וכל עת עומדו תחת מטר הגידופים וההשמצות שניתכו עליו ועל ראשו, היו שפתיו מלחשות תפילה לפני בורא עולם שתעמוד לו זכותו להתקבל בקשתו לטובה.

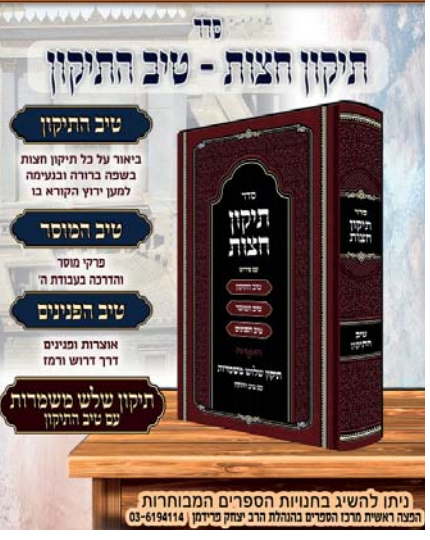
והנה מה מאוד נדהם, שתיכף למחרת ביום ראשון התקשר אליו איש יהודי נכבד, שזה עתה סיים לבנות בנין מוסדות חדש ומחודש, והוא זקוק בדחיפות לכל שמונים המחזות כדי לקבעם בפתחי החדרים הרבים שבמוסדות, ומוכן לשלם מחיר טוב ככל אשר יושת עליו.

או אז הבין האיש כמה טובה וישרה היא הסגולה הנודעת לקבלת התפילות והבקשות, לשתוק ולהבליג למחרת ומבייש אותך, שאין לך עת רצון גדולה מזו, לפעול את כל משאלת לב לטובה.

• § • § •

בחור אחד מן המשפחות החשובות שבירושלים קרוא דשופריא הגיע לגיל השידוכים, אך לא נמצא שידוך הגון עבורו. השנים חלפו במהרה, הבחור כבר

• § • § •

מדוע שואל אתה, ומה נזכרת בזה עתה? - הקשתה האשה. מפני שראש הישיבה ביקש ממני לברר זאת עבורו - ענה האיש בפשטות. אכן, יש לי אח אחד ויחיד, הודתה האשה, אבל כבר לפני הרבה שנים נתוקו הקשרים בינינו, עוד לפני שנישאנו, ואיני יודעת אודותיו ולא כלום!
לאחר אמות פרטים נוספים של שמות ותאריכים ומקומות, התברר בודאות ללא שום צל של ספק, שאלו השניים - אבי הבחור וראש הישיבה הינם גיסים... ואותו בחור אינו אלא בן אחותו של ראש הישיבה. עתה מבין אני, ציין ראש הישיבה בשמחה, את הטעם שנמשכתי מאוד לטפל בו בבחור זה במסירות מיוחדת, הלא עצמי ובשרי הוא!

לכל הפחות להעמיד תלמידים שהרי הם כבנים (סמורין ע"פ). היתה זו ישיבה מוצלחת ביותר, באהבתו הגדולה לתלמידיו וקשקע ראש הישיבה את כל אונו ומרצו לפיתוחה ושגשוגה של הישיבה, שעד מהרה תפסה את מקומה בכותר המזרח של הישיבות הטובות כשמותא בחורים מתדפקים על פתחה.
יש בה באותה ישיבה שלמות מיוחדת, גם ברוחניות ובחורים נעלים ומשוכחים, עם צוות נפלא של מגידי שיעורים גאוני עולם. וגם בגשמיות בבנייני פאר הדורים ומשוכללים, המתנהלים ביוקר ומצוחצחים תמיד, כראוי וכיאור לכבודה של תורה הקדושה. באחת השנים הגיע ללמוד באותה ישיבה בחור חשוב ממוחץ לארץ, כדרך הרבה מחבריו הגיע אף הוא ללימודי ישיבה גדולה בארץ הקודש, ובהיותו מהמובחרים ביותר ועילוי מצוין התקבל לאותה ישיבה מיוחדת, שם התעלה במעלות התורה והיראה ועשה חיל בלימודיו.
יום אחד חלה הבחור ונפל למשכב ליע, הוא שכב במיטתו שבפנימייה כשחמומו עולה ומטפס, הגאון ראש הישיבה שליט"א באהבתו הגדולה לתלמידו עמד מקרוב על מצבו כל העת וטיפל בו במסירות עילאית.
והנה החל מצבו של הבחור להסתבר רח"ל עד שנשקפה סכנה לחייו, החום טיפס ועלה מאוד, ולאחר שלא הצליחו הרופאים שביקרוהו להעלות מזון ותרופה למחלתו, נצרך הבחור לאשפוז בבית החולים לביקורת תכופות ולעירוי נוזלים, שם היה נתון למעקב צמוד אחר התפתחות מחלתו הקשה.
כראות ראש הישיבה המסור את המצב לאשורו, ביקש מאבי הבחור להגיע בעצמו לארץ הקודש, כדי לעמוד מקרוב על מצב בריאותו של בנו שחיל.
ואכן הגיע האב ארצה וסר תיכף לבית החולים, שם התיישב ליד מיטת חוליו של בנו, וממנה לא משל עת מחלתו.
באחד מאותם ימים קשים, בעוד האב ממתין ביחד עם ראש הישיבה מוחץ לחדרו של הפרופסור מנהל המחלקה, שערך בדיקה ארוכה ומקפת לאבחון מחלתו הנדירה של הבחור, התגלגלה ביניהם שיחה ידידותית, שבמהלכה התעניין ראש הישיבה אודות משפחתו המורחבת של הבחור החשוב.
בין לבין סיפר האב על חמיו וחמותו, שנהרגו בטרגדיה קשה של תאונת דרכים מחוריה.
שאל ראש הישיבה: האם היו לחמין בני נוספים?
לא! - ענה האב, אשתי היא בת יחידה, ואין לה אחים ואחיות כלל.
אין נקרא חמין וחמותן? היכן היו גרים? - המשיך ראש הישיבה בחקירה המזרח.
האב ענה על כל השאלות אחת לאחת, אף שהתפלא על התעניינותו של ראש הישיבה בחיי המשפחה ויחסו המורחב של הבחור, הוא תלה זאת באהבתו וקרבתו הגדולה לבנו הבחור החולה.
והנה להפתעתו פונה אליו ראש הישיבה בבקשה מחרה, אם יכול הוא אולי לברר הדבר אצל אשתו היטב, אם אין לה אולי בכל זאת אח?
האב לא הבין מה יש כאן בבר... הלא הדברים ידועים וברורים זה שנים רבות שאין לאשתו לא אח ולא אחות. אך בכל זאת לבקשתו האישית של ראש הישיבה, בשיחתו באותו יום בטלפון עם אשתו שנשארה בחו"ל, שאלה בדרך אגב אם לא היה לה אולי אח אחד?
בימינו אמן.

מלצר זצ"ל גאב"ד 'קלעצק' וראש ישיבת 'עץ חיים', התפלל ביום הכיפורים בבית כנסת הסמוך לביתו. על אף חולשתו וקוניתו לא ויתר על מצות 'תענית יום הכיפורים', והשתדל בכל כוחו לצום את כל התענית משלם.
באמצע היום חש מעט חולשה בתעניתו הקשה, ופרש לחדר צדדי כדי לפוש ולנוח מעט. בחור אחד מבני הבית פרץ מהר אל הבית והביא 'כרית', כדי שעליה יניח צדיק את ראשו בעת מנוחתו.
ההפסקה הזו ארכה זמן רב, ורק כעבור שעה ארוכה יצא רבי איסר זלמן מחדרו ונכנס להמשיך בתפילה בבית הכנסת, באומרו שכבר מרגיש טוב יותר ברוך ה'!
לאחר מכן כשנדברו עימו במוצאי יום הכיפורים, ונשאל כיצד עבר עליו הצום, סיפר בעצם בזמן מועט לאחר שנשכב לנוח באותה הפסקה כבר הוקל עליו, ואולי היתה מספיקה עבורו הפסקת מנוחה קצרה. - אלא שחששו היה שאם יחזור מיד בזמן מועט לבית הכנסת, עלול אותו בחור שרץ להביא את הכרית לחשוב שכל עמלו היה לשווא, ושכנראה אותה הכרית אינה נוחה מספיק בשביל הרב וכיצא, ובכך היה גרם 'עגמת נפש' וצער לאותו בחור...
לפיכך העדיף אותו צדיק להמשיך יותר במנוחתו שבחדרו פנימה, על אף שבכך נמצא מחסירי מבת המדרש ביום הקדוש, העיקר שלא להיכשל בחשש רוחק שייגרם על ידו צער לאיש ישראל!
• § •

באחת ממדינות ארצות הברית שבאמריקה יצאו לדרום איש ואשתו בנסיעה בינעירונית, ולדאבון לב נהרגו בתאונת דרכים קשה. הם השאירו אחריהם בן ובת, אח ואחות יתומים, הבן היה אברך צעיר נשוי ללא ילדים וגר בביתו עם אשתו, והבת היתה בגיל השידוכים וגרה בבית ההורים.
סבור היה הבן שדירתם של ההורים, דירה גדולה ויוקרתית, שייכת לו, שכן מלבד היותו בן יחיד לעומת האחות, הרי גם בכור הוא, הוא הסכים לתת לה מגורים בבית עד נישואיה, אבל טען שהדירה שייכת לו.
אולם אחותו טענה לעומתו, שעבורו קנו כבר ההורים דירה אחת, כשהשיאו אותו בשעתו, וכבר יש לו ב"ה דירה מסודרת ופרנסה בריווח. ואילו היא לעומתו בתור יתומה 'עגולה' שאין מי שישא אותה, הרי היא זקוקה ומוכרחת לדירה זו, ואין שום ספק שזה רצון ההורים, כאשר אין לה פרוטה לגשת אל הנישואין.
הוויכוח בענין הירושה הסתבך למריבה קשה, כשאינם יכולים להגיע ביניהם לעמק השווה, עד שהובא הדבר להכרעת הרבנים, ועל פי הוראתם נפסק שהצד עם הבת והדירה שייכת לה.
הבן לא הסכים עם כך שהפסיד את ירושתו הגדולה, וכדרכה של מחלוקת היא הלכה והחריפה, עד שנתקו כל הקשרים ביניהם. על דרך שהמשילו רח"ל (סמורין ע"פ) את אשת המחלוקת: "האי 'תיגרא' דמאי לצינואר דבידקא דמאי, כיון דרווח - רווח". וכמו שפירש רש"י שם, שאם אינו סותמו מיד, הולך ומרחיב ושוב אינו יכול לסותמו ע"ש. כך הלכה המחלוקת שביניהם ותפחה, עד שנעשה פירוד מוחלט, כמו הר ענק שניצב ביניהם, והחליטו שלא להכיר יותר לא זה בזה ולא זה בזה. השנים חלפו להם, האב נעשה 'חשון בנים' ליע, ולאחר המתנה רבת שנים לפני בטרן שהתבררה כתוחלת שווא, החליטו בני הזוג השבורים לנסות את מזלם בארץ הקודש ת"ו. כמ"ש ז"ל (ירמיהו ע"ה) כאן אתה זוכה לבנים, ששינוי המקום מבטל גור דין, כדילפינן מאברהם אבינו ע"ה (בבב"א ע"ב א) - "לך לך מארצך וגו' ואעשך לגוי גדול ואברכך, דזכותא דארץ ישראל אהניא ליה" ע"ש. - הם עברו לגור בארץ הקודש, ואילו האחיות נשארו בחוץ לארץ, הקשרים ביניהם נשארו מנותקים לגמרי ולא ידעו אחד מהשני שנים רבות.
לימים נישאה האחיות בשעט"מ לבחור תלמיד חכם וירא שמים, כשאחיה שבארץ הקודש לא ידע ולא שמע כלום, ולא השתתף בשמחתה כלל.
האח דן נשאר עקר גם לאחר שנים רבות בארץ הקודש, ולימים פתח ישיבה גדולה לצעירים מצוינים בירושלים ע"ה"ק, כדי שיזכה

על הברכה יעמדו

ניתן להנציח את העלון לשפחות, לברכה והצלחה או ליארצייט

לקבלת העלון במייל (דוא"ל) נא לשלוח למייל הפצו"ב

			לע"י הבחור שמואל מאיר ז"ל ב"כח"ס"א רבי ישראל יצחק ונלכ"ע י"ח נסלו תנצבה.	לע"י מרת חיה סאסא בת לאה ונלכ"ע י"סיון תנצבה.	שרה שיינדל בת סילה רחה להצלחה בכל העניינים	האחים היקרים העומדים תמיד לימין רבינו הרב יהודה בן שרה שיינדל והרב שאול יחזקאל בן שרה שיינדל וכל משפחתם - להצלחה בכל העניינים	יוסף בן סילה רחה לרפואה שלימה	לע"י מרת הינדל בת משה ירסיוו ובולמה	לע"י יעקב צבי בן שראל
--	--	--	--	---	--	---	-------------------------------	-------------------------------------	-----------------------

י"ו ל ע"י קהילת שבת בביית ד' | רח' ישעיהו 7 ירושלים | טל: 05276-10455 078-3331109 | shivti1@gmail.com

יהודי יקר! אל תחזיק טובה לעצמך, הנך עוזמן להדפיס ולהפיץ את העלון באזור פגורין ולהיות שותף לזיכוי הרבים. הפענויניים יקבלו את העלון במייל (אפשר גם ישירות לרפוס) בקובץ בהדפסה. Anyone Interested in receiving Tiv Hakehila weekly in Hebrew or English should Email - Sheldon@hpins.net Or | zelig@gmail.com or text 718-249-7173